

## Пролог

2007 г.

Когато излиза от банята, вижда, че тя се е събудила. Подпряла се е на възглавниците и прелиства рекламните брошури за предстоящата почивка. Облечена е в една от неговите тениски, а дългата ѝ коса е разрошена и му напомня за отминалата нощ. Той стои на вратата и се наслаждава на спомена, докато бърше влажната си коса с кърпа.

Тя вдига очи от брошурата и се нацупва. Може би е малко голяма да се цупи, но двамата са заедно отскоро и той все още го намира за симпатично.

- Трябва ли да катерим планини и да висим над разни клисури? Това е първата ни почивка заедно, а тия реклами не предлагат друго, освен да скачаш отнякъде или – потреперва престорено – да си навлечен като за *полюса*.

Хвърля брошурите на леглото и протяга ръце с карамелен тен над главата си. Гласът ѝ е дрезгав, свидетелство за безсънната нощ.

- Какво ще кажеш за луксозна почивка в Бали? Ще се излежаваме на пясъка... ще се глезим с процедури по цял ден... А после ще се наслаждаваме на дълги, релаксиращи нощи...

- Не харесвам такива ваканции. Имам нужда да върша нещо.

- Например да скачаш от самолет.

- Не отхвърляй нищо, преди да си го опитала.

Тя прави гримаса.

- Предпочитам да го отхвърля, ако не възразяваш.

Ризата върху тялото му влажнее. Той прекарва гребен през косата си, включва мобилния телефон и се мръщи на дългия списък със съобщения, който тутакси изскача на дисплея.

- Ясно – промърморва. – Трябва да вървя. Чувствай се като у дома си. – Навежда се и я целува. Усеща топлото ѝ чувствено ухание. Вдишва аромата на косите ѝ и за миг губи нишката на мисълта си, защото тя го е прегърнала през врата и го тегли към леглото.

- Значи, този уикенд заминаваме?

Той се отдръпва неохотно.

- Зависи от сделката. В момента виси на косъм. Може да се наложи да замина за Ню Йорк. Но вечерята в четвъртък остава. Ти избери ресторанта. – Коженият му мотоекип е на закачалката на вратата и той посяга към него.

Тя присвива очи.

- Вечеря, значи. *Със или без господин Блекбъри?*

- Моля?

- Знаеш за какво говоря. – Отново се нацупва. – Чувствам се така, сякаш между нас има някой, който иска да ме измести.

- Ще превключа на безшумен режим.

- Уил Трейнър! – възкликва тя с укор. – Никога ли не го изключваш?

- Снощи го направих, нали?

- Беше принуден от обстоятелствата.

Той се ухилва.

- Така ли му казват сега? – Навлича кожения си мотоекип. Лиса най-сетне престава да занимава мислите му. Мята рокерското яке на ръката си и на излизане ѝ изпраща въздушна целувка.

В блекбърито му има двацет и две съобщения - първото е дошло от Ню Йорк в 3,42 през нощта. Някакъв правен проблем. Той взема асансьора към подземния гараж и междувреме се информира за случилото се през нощта.

- Добро утро, господин Трейнър.

Охранителят излиза от кабинката си. Тя е специално пригодена за лошо време, макар че тук долу това е излишно. Понякога Уил се пита какво ли прави мъжът в малките часове, зяпнал монитора и лъскавите брони на скъпите автомобили, които никога не се цапат.

Облича коженото яке.

- Как е навън, Мик?

- Ужасно. Вали като из ведро.

Уил спира рязко.

- Така ли? Значи не става за мотор?

Мик поклаща глава.

- Не, сър. Освен ако нямате от специалните приспособления. Или си търсите белята.

Уил вперва поглед в мотоциклета и сваля коженото яке. Независимо какво мисли Лиса, той не е човек на излишните рискове. Отключва багажника на мотора, оставя вътре якето и подхвърля ключовете към Мик, който ги хваща ловко с една ръка.

- Пъхни ги под вратата, ако обичаш.
- Разбира се. Да ви повикам ли такси?
- Не. Няма смисъл да се мокрим и двамата.

Мик натиска копчето, за да отвори автоматичната решетка, Уил излиза от гаража и му благодари с махване. Ранното утро е сумрачно и шумно, движението в Централен Лондон вече е натоварено, макар че е едва седем и половина. Уил вдига яката си и поема към кръстовището, откъдето най-лесно може да вземе такси. Платното е мокро и хлъзгаво, светлините се отразяват в огледалната му повърхност.

Уил изругава беззвучно, щом забелязва костюмираните мъже, застанали близо до бордюра. Да не би цял Лондон да е започнал да става рано? Всички са се превърнали в ранобудници.

Тъкмо се чуди къде е най-добре да застане, когато телефонът му извънпява. Рупърт.

- На път съм. Опитвам се да хвана такси. – Мярва едно свободно в отсрещната лента и забързва натам с надеждата, че никой друг не е забелязал колата. Покрай него профучава автобус, последван от камион, чиито спирачки изсвирват и заглушават думите на Рупърт. – Не те чувам, Руп – опитва се да надвика шума от трафика. – Повтори, ако обичаш. – Застанал за кратко върху пешеходния остров, край който се носи потокът от коли, той вижда проблясващата жълта светлина и вдига свободната си ръка, надявайки се шофьорът да го забележи въпреки поройния дъжд.

- Обади се на Джеф в Ню Йорк. Още не си е легнал, чака да му звънеш. Снощи опитвахме да се свържем с теб.

- Какъв е проблемът?

- Правен. Две клаузи в раздел... подпис... документи... - Гласът му е заглушен от минаваща кола, чиито гуми изсвистяват в локвите.

- Не те чух.

Шофьорът на таксито го е забелязал. Забавя ход и обсипва с пръски отсрещната страна на улицата. С крайчеца на окото си той вижда как малко по-надолу един мъж се впуска в кратък спринт и спира неохотно, разочарован, че ще го изпреварят. Уил се изпълва с едва доловимо чувство на задоволство.

- Кажи на Кали да остави документите на бюрото ми – крещи той. – До десет минути съм в офиса.

Поглежда в двете посоки и скрива глава в яката, докато притичва през платното към таксито, готов да произнесе: „Блекфрайърс“. Дъждът се стича в пролуката между яката и ризата му. Ще е вир-вода, когато стигне в офиса, въпреки краткото разстояние до колата. Може да изпрати секретарката да му купи нова риза.

- И трябва да изясним задълженията си, преди Мартин да дойде в...

Чува свистящия звук, резкия писък на клаксон и вдига очи. Вижда вратата на лъскавото черно такси пред себе си и шофьора - вече е свалил стъклото, - но с крайчеца на окото и още нещо, което не може да различи съвсем, нещо, което се приближава с невъзможна скорост.

Обръща се и за част от секундата осъзнава, че нещото е на пътя му, че няма начин да се измъкне. От изненада ръката му се разтваря и блекбърито пада на земята. Чува вик, който би могъл да е неговият собствен. Последното, което вижда, е кожена ръкавица, лице под шлем, шокът в очите на мъжа и своя собствен, отразен в тях. Следва експлозия и всичко се разпада.

И после няма нищо.

## Първа глава

2009 г.

От автобусната спирка до къщи са 158 крачки, но ако не бързаш, може да станат и 180, например, когато си с обувки с платформи. Или такива, купени от благотворителен магазин, с пеперудки на пръстите, но с изхлузващи се каишки на петата, което обяснява защо струват невероятните две лири. Завих зад ъгъла към нашата улица (оставах ми 68 крачки) и вече виждах дома ни – четиристайна къща близък в редица от еднотипни жилища. Колата на татко беше отвън, което означаваше, че още не е тръгнал на работа. Зад мен слънцето залязваше. Тъмната сянка на Стортфордския замък се плъзгаше по хълма като разтопен восък и заплашваше да ме догони. В друг ден бих могла да ви разкажа всевъзможни истории, свързани с тоя маршрут: за това как татко ме учеше да карам велосипед без странични колела; как госпожа Дохърти със смъкнатата перука ни

правеше курабийки; как ръката на Трина се заклеци в един плет, когато беше на единайсет, и разбуни гнездо с оси, след което тичахме с писъци по целия път до замъка. Велосипедът с помощни колела на Томас лежеше преобърнат на пътеката. Затворих портичката, преместих велосипеда до верандата и отворих вратата. Топлината вътре ме блъсна като въздушна възглавница; мама е зиморничава и парното работи по цяла година. Татко постоянно отваря прозорците и мърмори, че това ще ни разори. Казва, че сметките ни за парно са по-големи от брутният вътрешен продукт на малка африканска държава.

- Ти ли си, миличка?

- Аха. – Провесих якето си на закачалката, където трябваше да се пребори за място сред останалите дрехи.

- Кой е, Лу или Трина?

- Лу.

Хвърлих поглед във всекидневната. Татко лежеше по корем на дивана, пъхнал ръка дълбоко под възглавниците, които сякаш я бяха погълнали до рамото. Томас, петгодишният ми племенник, клечеше до него и го наблюдаваше напрегнато.

- Лего. – Татко обърна към мен лице, почервенияло от усилието. – Не разбирам защо ги правят толкова малки тия проклетии! Да си виждала лявата ръка на Оби Уан Кеноби?

- Беше върху дивидито. Томас май е разменил ръцете на Оби и Индиана Джоунс.

- Е, не можем да оставим Оби с кафяви ръце. Трябва да намерим черните.

- Не си струва труда. И бездруго Дарт Вейдър си отрязва ръката във втория епизод. – Потупах бузата си - покана за Томас да ме целуне. – Къде е мама?

- Горе. Я гледай! Монета от две лири!

Вдигнах очи към горния етаж и долових познатото скърцане на дъската за гладене. Майка ми - Джоузи Кларк, никога не подвиваше крак. За нея това бе въпрос на чест. Случвало се беше да боядисва прозорците, покатерена на стълба отвън, и да ни маха с ръка, докато ние вътре ядем неделния си обяд.

- Няма ли да ми помогнеш да намерим тая проклета ръка? От половин час я търся, закъснявам за работа.

- Нощна смяна ли си?

- Аха. Вече е пет и половина.

Хвърлих поглед към часовника.

- Не е. Четири и половина е.

Татко измъкна ръка изпод възглавниците и погледна часовника си.

- Защо си подранила?

Поклатих леко глава, сякаш не бях чула въпроса, и влязох в кухнята.

Дядо седеше в стола си до кухненския прозорец, забил поглед в някакво sudoku.

Сестрата от поликлиниката ни беше казала, че е добре за концентрацията му, помагало му да се съсредоточи след инсулта. Май само аз забелязвах, че попълва квадратчетата с първата цифра, която му дойде наум.

- Здравсти, дядо.

Той вдигна очи и се усмихна.

- Искаш ли чаша чай?

Поклати глава и размърда устни.

- Безалкохолно?

Кимна.

Отворих вратата на хладилника.

- Няма ябълков сок. – После се сетих, че ябълковият сок е твърде скъп. – Лимонада?

Той поклати глава.

- Вода?

Дядо кимна и докато му подавах чашата, промърмори нещо, което би могло да мине за „благодаря“.

Мама влезе в стаята, понесла огромна кошница с идеално сгънато пране.

- Твои ли са? – размаха чифт чорапи.

- Май са на Трина.

- И аз така си помислих. Странен цвят. Сигурно съм ги изпрала със синята пижама на дядо ти. Рано си се върнала. Ще ходиш ли някъде?

- Не. – Напълних чаша вода от чешмата и я изпих.

- Патрик ще идва ли довечера? Звънна преди малко. Да не си си изключила мобилния?

- Аха.

- Каза, че щял да направи резервация за почивката ви. Баща ти казва, че видял нещо по телевизията. Какво си бяхте харесали? Ипсос? Калипсо?

- Скиатос.

- Точно така. Трябва много да внимавате с хотела. Може да го проверите и по интернет. Дватамата с дядо ти гледали нещо в обедните новини. Изглежда, доста строят

там - и половината били от тези, как ги наричаха, бюджетни хотели, - та трябва добре да го проучите. Татко, искаш ли чай? Лу предложи ли ти вече? – Тя включи електрическия чайник и чак тогава ме погледна. Изглежда, най-сетне бе забелязала, че не казвам нищо. - Добре ли си, скъпа? Виждаш ми се бледа.

Протегна ръка и я сложи на челото ми, сякаш бях дете, а не на двайсет и шест години.

- Почивката май ще ни се размине.

Ръката на мама замръзна. Изглежда ме проникателно, сякаш ме изследваше с рентгенови лъчи. Помнех този поглед от детинство.

- Да не сте се скарали с Патрик?

- Мамо, аз...

- Знам, че не е моя работа. Но сте гаджета отдавна. Нормално е да има и такива моменти. Понякога и ние с баща ти...

- Изгубих си работата.

Думите увиснаха в тишината и продължиха да се реят из стаята дълго след като бяха изречени.

- Какво?

- Франк затваря кафенето. От утре. – Протегнах ръка с навлажнения плик, който в шока си бях стискала по целия път – в автобуса и 180-те крачки от спирката до къщи. – Това е заплата ми за три месеца напред.